

Geri Ádám

Járólap

Anyu azt mondta, a Gyöngyi néni nem harap, üljek csak le mellé, ha megérkezik, és meséljem el, milyen jól telik a nyaram, amíg ő készíti neki a kávé. Amire egyébként a Gyöngyi néni úgyis mindig azt mondja, hogy igazán nem kell, és anyu csak ne fáradjon, de ha anyu nagyon szeretné, akkor röviden és erősen, két szem édesítővel és egy csepp habosított tejjel kéri. És azért a Gyöngyi néni harapósságát illetően se lehetett biztos az ember, mert például a Béla bácsi, a Gyöngyi néni férje sem volt korábban Béla bácsi, de aztán nemrég azt mondta nekem, talán mert idősödik, hogy idősödök, és ezért mostantól ő Béla bácsi, szóval az, hogy a Gyöngyi néni legutóbb még nem volt harapós, mert tényleg nem volt, nem jelentette azt, hogy most sem lesz az, de közben a Gyöngyi néni megjött, anyu eltűnt a konyhában, nekem meg le kellett ülnöm a Gyöngyi néni mellé.

És persze a Gyöngyi néni nem elégedett meg annyival, hogy leültem mellé, ő is leült mellém, és még azt is mondta, hogy de nagyot nőttem, és ezen én mindig elcsodálkozom, mert van, hogy két egymást követő héten mondja ezt nekem, ráadásul közben hunyorog, mert a Gyöngyi néni mindig hunyorog, annyira kicsire nyitja a szemeit, hogy szerintem ki se lát rajtuk. De én azért tovább ültem ott mellette, ahogy anyu mondta, a kávé meg csak nem érkezett, és erre a Gyöngyi néni elkezdett kérdezősködni. De persze nem arról, hogy jól telik-e a nyaram, hanem arról, hogy mi leszek, ha nagy leszek. Mert a Gyöngyi néni sajnos nem tudja, hogy mostanában ezt a témát kerüljük itthon, mióta múltkor bejelentettem, hogy hivatásos tippmixelő akarok lenni, és már a nyerő szisztémán dolgozunk a Kovival, aki az egyik legjobb barátom az osztályban, most gyakoroljuk be, és hogy nem kaphatnám-e meg egy kicsit előbb a következő havi zsebpénzem. És anyu erre azt mondta, hogy ne bosszantsam, és már fent is van a vérnyomása, úgyhogy azóta békén hagyom, legújabb tervemmel is, hogy az iskola befejeztével nyugdíjas szeretnék lenni.

Nyugdíjas? – képedt el a Gyöngyi néni, aki mellesleg maga is nyugdíjas, valószínűleg ezért is ér rá délidőben kávé várni, meg elképedni, és még a fejét is vakarta hozzá, meg hunyorgott, de ugye azt mindig. És a Gyöngyi néni annyira nagyon elképedt, hogy mondta, nem érti és magyarázzam el neki. Erre én kifejtettem, hogy még a jó pap is holtig tanul, meg hogy a felsőoktatásnak van íze, amire én majd biztosan rá fogok kapni, de hát ezt a Gyöngyi néni úgyis jobban tudja, hiszen mielőtt elkezdett nyugdíjas lenni, egyetemi tanár volt. És hát mindennek előtt, hogy a felsőoktatás belépő a felnőtt lét kapuján, legalábbis így mondta a Géza, az egyetemista

szomszédunk, és ebben azért lehet valami, mert miközben ezeket mondja, hosszú haját visel, amit nekem anyu nem akar megengedni. Sírva fakadt akkor is, amikor kiszőkíttettem a hajam, és nem mehettem le focizni, pedig csak fogadásból, de hát a fene se gondolta, hogy a Molnár pont akkor ad földrajzból egy négyes alá-alát a dolgozatomra, amikor még sose adott hármasnál jobbat, de anyut ez sem vigasztalta, tovább sírt, meg mondta, hogy nem ért engem, és ilyenkor mindig borzasztóan ráncolja a homlokát. Amúgy az a négyes alá-alá valójában ugyanolyan hármias volt, mint a többi dolgozatom, röhögött a Molnár, amikor meglátott, csak így a felelet kettesemmel és a többi hármiasommal együtt egyszerűbb félévkor az átlagomat számolnia, a hármias az hármias, mondta, és hogy így legalább több ideje marad a kirgizek kutatására.

Mondjuk ezeket már nem mondtam el a Gyöngyi néninek, mert közben megnéztem, és a Gyöngyi néni homloka is rettentő ráncos volt, csak annyit, hogy a felsőoktatás belépő a felnőtt lét kapuján, hitelt vehetünk fel, és az ember az iskolapadból akár közvetlenül a nyugdíjba, de én azt azért nem akarom, beérem majd kettő-három diplomával. És amíg én ezt elmondtam, elkészült a kávé, és anyu éppen befelé tartott vele, így ezeket már ő is hallotta, és azt, hogy hallotta, onnan lehetett tudni, hogy majdnem eldobta a tálcát a porceláncsészéssel, amit pedig még majdnem is csak elég kivételes alkalmakkor szokott eldobni, nekünk meg apuval egészen meg van tiltva a dolog.

És az anyu még Gyöngyi néninél is kevésbé értette a papot, az ízt, meg a nyugdíjat, de ahelyett, hogy ő is a homlokát ráncolta volna, és megint megtiltotta volna, hogy lemenjek délután focizni, azt mondta, dolgozni fogok a nyár hátralevő részében, legalább ennyi ideig igenis látni akarja a munkához való hozzáállásomat, és miközben ezt mondta, ordított, és akkor a Gyöngyi néni nem kérte a kávét, mert eszébe jutott, hogy haza kell mennie mosni.

Tőlem – adta este áldását apu a dologra, és rárakta a pikk négyest a káró ötösre, amikor anyu neki szegezte a kérdést, hogy szerinte is menjek-e a nyáron dolgozni, tőle is tehát. Erre aztán jól összevesztek, mindjárt gondoltam, mondta anyu, persze, mert tőle, mármint az aputól, bármit, csak hagyják békén. És igaz, ami igaz, aputól tényleg szinte bármit, mióta az én sárgarépához fűződő viszonyomon összekülönböztek anyuval pár éve, mert anyu azt találta mondani, hogy apu könnyen tukmál engem, mert nem ő volt az, aki kisgyerekkoromban a belém tömött zöldbab főzeléket feltakarította a földről. És apu erre megsértődött, vagyis persze nem erre, hogy nem ő volt az, és akkor a nevelésem helyett a számítógép passzi-ánszának kirakását tűzte ki célul, de ezt most mégse hagyhatta annyiban, és mondta anyunak, hogy te már csak tudod. Tudom is, helyeselt anyu, úgyhogy innentől a megszokott mederben folyt a vita, de ez már nekem mindegy volt, mert már el volt döntve, hogy a nyáron dolgozni fogok, és

milyen lett volna, ha mégis inkább harap a Gyöngyi néni, gondolkodtam még hosszasan lefekvés után.

Anyu másnap azt mondta, keressek magamnak munkát a nyárra, aztán pár nap múlva meg azt, hogy ő talált, és akkor nekem abba kellett hagynom a keresést. Ráadásul nem is anyu, hanem az egyik barátnője, aki nem a Gyöngyi néni, hanem a Klári néni, talált nekem munkát, mert van neki egy diákmunka-közvetítője. És akkor mi másnap elmentünk a Klári nénihez, aki azt mondta, amikor meglátott, hogy de nagyot nőttem, és közben barackot nyomott a fejemre, és még azt is kérdezte, hogy hogy telik a nyáram, és anyu mondta, hogy jól telik, és amiért ilyen jól telik, szeretném hála-ból megmutatni a szüleimnek, hogy milyen rendes gyerek vagyok, ezért jelentkezem munkára a Klári néninél. És ezen a Klári néni egy cseppet sem csodálkozott, hanem azt mondta, hogy akkor kisiskolásoknak fogsz biológiaversenyre kérdéseket írni, és én erre anyura néztem, és erre ő mondta, hogy jó. És pont biológiából, amit utálok, és csak azért feleltem egyszer a búzából a Brigitta néninél ötösre, mert anyu nem engedett le focizni, hanem kikérdezte a búzát. De nem ezért utálok, hanem mert a következő órán is engem hívott ki a Brigitta néni kukoricából is felelni. Nem is értem, ez hogy fordulhatott elő, pedig a kukorica gyakorlatilag teljesen megegyezik a búzával, ugyanúgy nyitvatermő, mellékgyökérszete van, és nem szereti a forróságot – mondta a Brigitta néni, miközben írta be nekem az egyest, de anyu erre már, úgy látszik, nem emlékszik.

Tőlem – mondta este apu, és leütötte a futóval a számítógép parasztját, amikor anyu elmondta neki, hogy biológiaversenyre fogok kérdéseket írni. És apu még azt is mondta, hogy ne keressük a biológiai könyveimet a pincében, de ezt csak azután mondta, miután anyuval egy órát kerestük őket, mert kirakta őket a legutóbbi lomtalanításkor, hogy legyen helye a serlegeinek. Mert amikor apu nem a számítógép előtt ül, akkor leginkább tekézik, versenyekre is jár, és anyu erre azt mondja, hogy persze, mert a teke is előbbre való a családnál. És mindig nagyon haragszik, amikor apu a vasárnapi ebédről is el szokott késni, mert a rántott hús frissen jó, és a húslevest is újra kell melegíteni, pedig apu még bocsánatot is szokott kérni, hogy igazán ne haragudjon az anyu, hogy nem esett ki időben a versenyből a húsleves kedvéért, de anyu ettől csak még jobban szokott haragudni, és azt is mondja, hogy ő a legutolsó a sorban apu összes hob-bija után, és akkor erre jól össze szoktak vészni, és a leves még jobban ki szokott húlni. De anyu most nem ezt mondta, hanem azt, hogy miért rakta ki apu a biológiai könyveimet, apu meg, hogy kellett a hely a serle-geknek, és a régi biológiai könyvek úgyse kellenek, hiszen nem orvosnak készülök. És hát tényleg nem orvosnak készülök, mondtam is anyunak, de anyu nem figyelt, inkább apuval veszekedett tovább, nem szoktál te, mondta, foglalkozni vele, hogy mi van a gyerekekkel az iskolában. És igaz, ami igaz, apu tényleg nem szokott, mióta összekülönböztek anyuval, hogy

nekem a matek a fontosabb vagy a magyar, és a magyar volt. És apu erre megsértődött, hogy nem a matek, és akkor az iskolai dolgom helyett a számítógép sakkprogramjának legyőzését is célul tűzte ki, de ezt most mégse hagyhatta annyiban, és mondta anyunak, hogy te már csak tudod. Tudom is, mondta anyu, úgyszólván innentől a megszokott mederben folyt a vita, de aztán anyu azt mondta, hogy neki elege van, és fejezzék be, pedig szerintem apu szívesen folytatta volna tovább, még a sakkozást is abbahagyta a kedvéért, de akkor anyu inkább felhívta a Klári nénit, hogy bocsánatot kérjen, amiért mégse fogok biológiafeladatokat írni, és a Klári néninek is mondta, hogy elege van.

De akkor én gyorsan megvigasztaltam anyut, mondtam neki, hogy délelőtt hívott a Gabesz, az egyik legjobb barátom az osztályból, hogy lenne-e kedvem dolgozni vele, járólapot kell rakni a kollégiumban, ahol lakik. Mert a Gabesz soproni, de megengedik neki a szülei, hogy Budapesten tanuljon, így például a szülei nem látják, amikor kölcsönadja a történelemlétkönyvét egy haverjának, amit nekem anyu biztos sose engedne meg, és azt se látják, hogy megveri a haverját, mert az nem adja neki vissza könyvet. Mondjuk ezt nem mondtam anyunak, csak a járólapot, de anyun nem látszott, hogy megvigasztalódott volna, helyette azt mondta, hogy még sose raktam járólapot. Szó ami szó, tényleg sose raktam még járólapot, Gabesznak is mondtam a telefonban, de erre azt mondta, hogy ő se, és röhögött. Amúgy meg Gabesz és a családja mindig feltalálja magát, ha például kirándulni indulnak, bekenik előtte a csizmájukat zsírral, a múltkor pedig, amikor a disznóvágáson a böllér otthon felejtette a kését, gázzal ölték meg a disznót. Egy egész palack gázt belenyomtak, mondta a Gabesz, mire megdöglött, ettől viszont a pörzsölésnél felrobbant a disznó, csüngött a fáról az oldalas, vagy mi, és én erre majdnem dobtam egy hátast, bár a Kovi, a másik legjobb barátom, akivel tippmixelünk, azt mondta, hogy ő ezt nem hiszi el, és én sem. És Gabesz erre azt mondta, persze, mert mi tápos pestiek vagyunk, pedig a Kovi Solymáron lakik, mi meg Budán, de a Gabesz szerint mindenki tápos pesti, aki nem zsírozza be a csizmáját, nem vág gázzal disznót, vagy nem veri meg az ismerőst, ha az nem adja vissza a történelemlétkönyvét.

És ezt is mondtam anyunak, hogy a Samesz szerint táposak vagyunk, de azt nem, hogy miért, csak azt, hogy jót tesz nekem egy kis fizikai munka, például a járólapozás. És anyu erre ráncolta a homlokát, és legyintett is hozzá, meg azt mondta, hogy tőlem. És akkor én másnap mentem járólapozni a koliba, és a Gabesz már ott várt az ajtóban, és mondta, hogy kemény meló lesz, és a kezembe nyomott egy pálinkát, aztán egy sört, beleszívott a Kossuthba, és még egyszer mondta, hogy kemény meló lesz és hogy nem tudok-e még hívni valakit.

És akkor én felhívtam telefonon a Szilit, aki a barátom, és amikor mondtam neki, hogy ő is jöjjön járólapozni, akkor hallottam, hogy elke-

rekednek a szemei, és kérdezte, hogy nem úgy volt, hogy próbálunk, és így hogy leszünk rocksztárok, és mi lesz a rákendrollal, de mondtam neki, hogy járólapokat rakni és hozzá Kossuthot szívni meg Kőbányait inni is rákendroll, mert mondta a Samesz, hogy ezt mondjam. Mert a Szili dobol, én meg gitározom, és együtt szoktunk a garázsukban próbálni. Egyébként én is dobolni akartam, de anyu a szülinapomon azt mondta, hogy kérhetek bármit, bármit, kivéve dobot, tette hozzá, miután mondtam, hogy dobot kérek, és gyorsan kaptam is egy gitárt, egy elektromost, erre én vettem a zsebpénzemből egy erősítőt, erre karácsonyra kaptam egy fülhallgatót, és akkor én vettem a maradék zsebpénzemből egy gitártokot. De aztán összeismerkedtem a Szilivel, és azóta együtt próbálunk, először a Metallicát akartuk, de az nem ment, ezért most LGT-t szoktunk próbálni, amire múltkor anyu azt mondta, hogy milyen jó, hogy LGT-t, és akkor én megijedtem, hogy anyu szerint milyen jó. De szerencsére a szomszédunk, a Géza, aki nem csak egyetemista, de rocker is, és ezért is van hosszú haja, meg hallgathat olyan zenét, amiben azt mondják, hogy sátán meg vér, igaz, angolul, és Marika néni, a Peti anyukája nem tud angolul, szóval a Géza azt mondta, hogy az LGT is rákkendroll.

És akkor én mondtam a Szilinek, hogy a járólapozás tényleg tutira rákkendroll, és akkor a Szili is jött járólapozni, és egész nap Kossuthot szívtunk, meg Kőbányait ittunk, és mondta is a Gabesz, hogy igazi munkások vagyunk, és én kicsit be is rúgtam a munkásléttől. Aztán délután odajött a művezető, hogy megnézzé, hogy állunk, kicsit járt fel-alá, meg hümmögött is hozzá, majd azt mondta, hogy nem kell jönnünk holnap, és holnapután se, amikor kérdeztem, hogy és holnapután, pedig még készen se voltunk, és hát még a fizetésünket se adta oda, és amikor ezt elmeséltem az anyunak, de persze a Kossuthot meg a Kőbányait nem, ő is csak csóválta a fejét, meg hümmögött. De aztán másnap, amikor Gyöngyi néni pont megint jött kávézni, és csodálkozott, hogy otthon vagyok, hiszen úgy volt, hogy elmegyek dolgozni, anyu megelőzött a válasszal, és én rettentő büszke voltam, hogy azt mondja, hogy látta a hozzáállásomat, és hogy szeptemberig tőle most már azt csinállok, amit akarok.